Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem.

Nr. 23. Warszawa, dnia 20 sierpnia 1936 r. **Rok XIX.**

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

Prenumerata roczna 12 zł. **Cena egzemplarza 1 zł. 25 gr.**

Prenumeratę należy wpłacać na konto P. K. O. Nr. 30-197 „Dziennik Urzędowy Ministerstwa Spraw Wewnętrznych" zaznaczając na odwrocie blankietu nadawczego „Należność za prenumeratę Dziennika Urzędowego Min. Spraw Wewn."

Adres Redakcji: Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, ul. Nowy Świat 69, Wydział Org. Prawny Tel. 220-20.
Adres Administracji: Nowy Świat 69, tel. 678-40.

Sprzedaż numerów pojedyńczych i ubiegłych roczników — Warszawa, ul. Senatorska 29 sklep Nr. 22, tel. 696-87;
Wysyłka pojedyńczych numerów i roczników za zaliczeniem pocztowem.

TREŚĆ.

A. DZIAŁ URZĘDOWY.

I. ROZPORZĄDZENIA I ZARZĄDZENIA MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH.

II. OKÓLNIKI Nr. Nr. 65—67.

III. PISMA OKÓLNE.

B. PRZEDRUKI.

I. DZIENNIK USTAW R. P. Nr. Nr. 60 — 61.

II. MONITOR POLSKI Nr. Nr. 180—189.

C. BIBLJOGRAFJA.

II. WYDAWNICTWA INTERESUJĄCE ADMINISTRACJĘ SPRAW WEWNĘTRZNYCH.

A.

I. Rozporządzenia i Zarządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych.

163.

ZARZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 12 sierpnia 1936 r.

o zmianie zarządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 24 kwietnia 1936 r. o utworzeniu kompanij rezerwy policyjnej.

Na podstawie art. 18 i 138 b ust. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. o Policji Państwowej (Dz. U. R. P. Nr. 5/1931 r., poz. 27) w brzmieniu dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 kwietnia 1936 r. w sprawie zmiany przepisów o Policji Państwowej (Dz. U. R. P. Nr. 28, poz. 226) zarządzam co następuje:

§ 1. Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 24 kwietnia 1936 r. o utworzeniu kompanij rezerwy policyjnej (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 13 z dnia 10 maja 1936 r. poz. 75) ulega następującym zmianom:

1) § 1 otrzymuje następujące brzmienie:

„Tworzy się 7 kompanij rezerwy Policyjnej“.

2) § 4 otrzymuje następujące brzmienie:

„Wyznaczanie miejsc postoju kompanij rezerwy policyjnej na terenie poszczególnych województw poruczam Komendantowi Głównemu Policji Państwowej“.

§ 2. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

(—) Sławoj Składkowski
MINISTER

II. Okólniki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

164.

OKÓLNIK Nr. 65

z dnia 17 sierpnia 1936 r.

w sprawie świadectw zdolności do zawarcia małżeństwa zagranicą.*)

(Nr. AC. 26a-16-8)

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę i Starostów.

I. Uwagi ogólne.

Zgodnie z powszechnie przyjętą zasadą międzynarodowego prawa prywatnego, zdolność do zawarcia małżeństwa każdego z narzeczonych ocenia się według prawa państwa, którego dany narzeczony jest obywatelem, czyli według lex patriae.

Podstawowa zasada ta znalazła między innemi wyraz w postanowieniach art. 1 i 4 umowy haskiej z dnia 12 czerwca 1902 r. o uregulowaniu kolizji ustawodawstw w zakresie małżeństwa (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 594 z 1929 r.) oraz w postanowieniach art. 12 pkt. 1 ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 roku o prawie właściwem dla stosunków prywatnych międzynarodowych (Dz. U. R. P. Nr. 101, poz. 581).

Pod pojęciem zdolności do zawarcia małżeństwa w rozumieniu przytoczonych przepisów pojmować należy zespół niezbędnych czynników, warunkujących według ustawodawstwa ojczystego ważność prawną małżeństwa.

Pojęcie to obejmuje zatem nietylko zdolność osobistą strony, a więc wiek prawem przepisany i zdolność oświadczenia woli, lecz ponadto brak przeszkód w ściślejszem tego słowa znaczeniu, nie dopuszczających do zawarcia małżeństwa.

Te niezbędne warunki mogą:

a) mieć charakter ogólnej, powszechnie przyjętej przez większość ustawodawstw prze-

*) Jednolity i uzupełniony tekst obowiązujących dotychczas okólników i pism okólnych.

szkody np. istnienie poprzednich związków małżeńskich, pokrewieństwo i powinowactwo określonego stopnia i t. p., mogą jednakże również

b) stanowić właściwość szczególną prawa ojczystego, obcym ustawodawstwom nieznaną, np. przewidziane ustawodawstwem obowiązującem w województwach środkowych, południowych i wschodnich przeszkody różnicy religji, wyższych święceń kapłańskich, uroczystych ślubów zakonnych i tp., mogą wreszcie

c) różnić się mniej lub więcej, rygorystycznemi wymaganiami np. w zakresie wieku, którego granica w poszczególnych ustawodawstwach nie jest stała, ale podlega przesunięciom wgórę lub wdół, w zakresie stopnia pokrewieństwa i t. p.

Oczywistą jest rzeczą, że powołane do udzielania ślubów organy zagraniczne wszystkich tych właściwości prawa ojczystego narzeczonych—obcokrajowców znać nie mogą, a w każdym razie nie mogą być powołane do ich oceny.

Dlatego też, udzielając ślubów stronom, z których obie bądź jedna są cudzoziemcami, organy te posiąść muszą należytą rękojmię, że ślub wobec nich dopełniony będzie miał w kraju stron lub strony cudzoziemskiej taką samą skuteczność prawną jakąby miał, gdyby w kraju tym był dopełniony.

Rękojmię taką stanowią właśnie świadectwa zdolności do zawarcia małżeństwa, wystawione przez władze ojczyste narzeczonych lub narzeczonego.

II. Istota świadectwa zdolności do zawarcia małżeństwa.

Świadectwo zdolności do zawarcia małżeństwa przedstawia pod względem celu swego pewną analogję z ogłoszeniem zapowiedzi małżeńskich.

Analogja ta znajduje wyraz w ustawodawstwach niektórych państw, według których świadectwa zdolności do zawarcia małżeństwa, wystawione w formie przepisanej przez władze ojczyste, zwalniają od obowiązku ogłaszania zapowiedzi (por. § 47 ust. 2 niem. ustawy z dn. 6 lutego 1875 r. o urzędowem stwierdzaniu stanu cywilnego i o zawieraniu małżeństw—Dz. U. Rz. Niem. Nr. 4 str. 23 i nast.).

Zapowiedzi służą, jak wiadomo, do wykrycia ewent. przeszkód małżeńskich.

Niezgłoszenie sprzeciwu w określonym terminie ogłoszenia (wywieszenia) zapowiedzi stwarza domniemanie braku przeszkód.

Domniemanie to wszakże już po zawarciu małżeństwa może być obalone siłą przeciwdowodu, skutkującego unieważnienie małżeństwa.

Podobnie rzecz przedstawia się ze świadectwem zdolności do zawarcia małżeństwa. Świadectwo takie nie przesądza w niczem możności późniejszego unieważnienia małżeństwa w przypadku wykrycia przeszkód, które w chwili wystawienia świadectwa były nieznane lub zatajone bądź też powstały później w okresie ważności świadectwa.

Kwestja ważności małżeństwa, gdyby z czasem na obszarze Polski wyniknąć miała, podlegać będzie zawsze ocenie sądu.

W świetle przytoczonych uwag zrozumiałe się staje, dlaczego tekst ustalonego wzoru świadectwa zdolności do zawarcia małżeństwa posługuje się klauzulą, opiewającą w sposób najogólniejszy: „że przeprowadzone dochodzenia nie ustaliły żadnych przewidzianych przez prawo polskie przeszkód do zawarcia małżeństwa w . . . ." (por. wzór A.).

III. Właściwość władz i urzędów.

Właściwość rzeczowa władz i urzędów, powołanych do wystawiania świadectw zdolności do zawierania małżeństwa, jest różna w zależności od tego dla jakiego obszaru zagranicą świadectwo jest przeznaczone.

Zróżniczkowanie to tłumaczy się okolicznością, iż niektóre ustawodawstwa obce, w szczególności zaś niemieckie, nie zadawalają się świadectwami, wystawianemi przez zagraniczne przedstawicielstwa państwa ojczystego narzeczonych, lecz domagają się, by w każdym przypadku świadectwo wystawione i uwierzytelnione było przez krajowe władze ojczyste narzeczonych.

Władzami i urzędami powołanemi do wystawiania obywatelom polskim świadectw zdolności do zawarcia małżeństwa są więc:

A) dla obywateli, wstępujących w związki małżeńskie w granicach Rzeszy Niemieckiej oraz W. M. Gdańska:

1) powiatowa władza administracji ogólnej,

2) miejscowe władze policyjne, tj. na obszarze województwa poznańskiego i pomorskiego — prezydenci miast i burmistrzowie, na obszarze górnośląskiej części woj. śląskiego — dyrekcje policji, miejskie urzędy bezpieczeństwa i porządku publicznego oraz urzędy okręgowe.

3) Komisarjat Rządu na m. st. Warszawę — w przypadkach wyjątkowych, o których niżej pod pkt. d.

B) Dla obywateli polskich, wstępujących w związki małżeńskie na obszarze innych państw — właściwe terytorjalnie urzędy konsularne (dyplomatyczne) R. P.

Do pkt. A) W przypadkach, o jakich mowa pod pkt. A) powiatowa władza administracji ogólnej (w wyjątkowych przypadkach Komisarjat Rządu na m. st. Warszawę), ewentualnie miejscowe władze policyjne przeprowadzają niezbędne dochodzenia (por. niżej IV) i na ich podstawie wydają świadectwa ustalonego wzoru, bądź też wydania go odmawiają.

Do pkt. B) W przypadkach, o jakich mowa pod pkt. B), rola władz wymienionych pod pkt. A. 1—2 ogranicza się wyłącznie tylko do przeprowadzenia na wniosek urzędu konsularnego (dyplomatycznego) R. P. właściwych dochodzeń.

Świadectwo samo na podstawie wyniku tych dochodzeń wydaje lub wydania go odmawia we własnym zakresie działania urząd konsularny (dyplomatyczny), stosując przytem tryb postępowania, określony specjalnem zarządzeniem Ministerstwa Spraw Zagranicznych.

Właściwość miejscową władz krajowych zarówno w pierwszym jak i w drugim przypadku a więc, gdy władze te powołane są do wystawienia świadectwa, jako też, gdy zadanie ich sprowadza się tylko do przeprowadzenia dochodzeń, określają, w myśl ogólnych zasad postępowania administracyjnego, następujące kryterja:

a) miejsce zamieszkania, ewent. ostatniego zamieszkania w kraju osoby, zabiegającej o świadectwo,

b) miejsce ostatniego jej pobytu w kraju.

Jeżeli w sposób wskazany w pkt. a) i b) właściwość ustalić się nie da, wówczas stosownie do postanowień art. 3 pkt. 2 rozp. o post. adm., wyznacza się, jako władzę miejscowo właściwą:

c) powiatowe władze administracji ogólnej ewent. miejscowe władze policyjne miejsca zamieszkania bądź ostatniego zamieszkania w kraju rodziców strony, zabiegającej o świadectwo, w braku zaś lub w razie niemożności ustalenia tych miejsc—władze miejsca urodzenia jej ojca ewent. nieślubnej matki.

Odmiennego traktowania wymagają przypadki, gdy wszystkie wyszczególnione kryterja, wedle podanej ich kolejności, zawodzą, czyli innemi słowy, gdy osoba zabiegająca o świadectwo, poza obywatelstwem polskiem, nie może wykazać się żadnemi innemi węzłami łączności prawnej z krajem, o których mowa pod pkt. a—c.

W przypadkach tych, za władzę właściwą do wystawienia świadectwa uznać należy:

d) Komisarjat Rządu na m. st. Warszawę, jeżeli chodzi o świadectwa, przeznaczone dla Rzeszy Niemieckiej i W. M. Gdańska,

e) właściwe terytorjalnie urzędy konsularne (dyplomatyczne), jeżeli chodzi o świadectwa, przeznaczone dla innych obszarów.

W ostatnim przypadku właściwe terytorjalnie urzędy konsularne (dyplomatyczne) odmiennie, niż była mowa w pkt. B), nietylko same wystawiają świadectwo, ale opierają je na wynikach dochodzeń, przeprowadzonych we własnym zakresie działania, na miejscu. Tryb ten znajduje całkowite wytłumaczenie w fakcieześrodkowania zagranicą wszelkich podstawowych danych, dotyczących osoby, zabiegającej o świadectwo, a więc zarówno zamieszkania, pobytu i t. p. jej samej, jak i jej rodziców.

Poza wyszczególnionemi władzami i urzędami, żadne inne organy ani osoby nie są uprawnione do wystawiania świadectw zdolności do zawarcia małżeństwa.

Spotykane jeszcze dotychczas w praktyce świadectwa wystawiane przez duchownych poszczególnych wyznań nie mają żadnego znaczenia prawnego zarówno w kraju jak i zagranicą.

IV. Tryb postępowania.

Strony zamieszkałe i przebywające zagranicą wnosić winny podania o wystawienie świadectwa zdolności do zawarcia małżeństwa wyłącznie tylko za pośrednictwem właściwego terytorjalnie urzędu konsularnego (dyplomatycznego) R. P., a jedynie w braku takiego zamieszkania i pobytu bezpośrednio do właściwej władzy krajowej.

Strony we własnym interesie wystrzegać się winny korzystania z pośrednictwa innych organów bądź instytucyj, jakoteż, o ile zamieszkują i przebywają zagranicą, przedstawiania podań bezpośrednio urzędom krajowym.

Podania zgłaszać należy na piśmie, zgodnie z tekstem formularza, którego wzór załącza się (wzór B), przyczem poszczególne rubryki tego formularza winny być jak najdokładniej wypełnione oraz udokumentowane niezbędnemi, a w tekście jego wyszczególnionemi, dowodami.

Strony mogą jednakże prosić w podaniu, by brakujące dowody przeprowadzone były na ich koszt, bądź bezpłatnie, jeżeli uzyskają prawo ubogich.

Z istoty świadectwa zdolności do zawarcia małżeństwa wynika, iż może być ono wystawione wyłącznie tylko obywatelom polskim. Dlatego też czynnością wstępną urzędu, przyjmującego podanie, jest zawsze badanie obywatelstwa polskiego.

Przebywający na obszarze Rzeszy Niemieckiej polscy robotnicy rolni, którzy nie złożyli opcji w myśl art. VI Traktatu Ryskiego wyjednywać mogą u właściwych władz niemieckich zwolnienie od obowiązku przedstawienia omawianych świadectw, stosownie do postanowień § 4 art. 43 ustawy wykonawczej do K. C. z dnia 20 września 1899 r. (Zb. Ust. str. 177).

Jeżeli petent jest mężczyzną, zbadać należy stosunek jego do powszechnego obowiązku wojskowego.

W dalszym ciągu nastąpić winna formalna ocena podania, idąca w kierunku stwierdzenia, czy wszystkie rubryki formularza wypełnione są należycie, czy dołączono niezbędne dowody i t. p., przyczem w razie potrzeby wezwać należy stronę do odpowiedniego uzupełnienia aktu.

Zkolei władza właściwa do wystawiania świadectwa (por. wyżej rozdział III pkt. A) i B), bada podanie ze stanowiska systemu prawa

małżeńskiego, któremu petent osobiście podlega (art. 1, 2 i 3 ustawy z dnia 2.VIII.1926 r. — Dz. U. R. P. Nr. 101, poz. 580).

Badanie to przeprowadzać należy pod kątem widzenia:

a) podstawowych warunków prawa publicznego, których nieprzestrzeganie powoduje unieważnienie małżeństwa z urzędu,

b) warunków prawa publicznego oraz prawa prywatnego, których nieprzestrzeganie może naruszyć ważność małżeństwa jedynie tylko na wniosek interesowanych, wreszcie

c) warunków, których nieprzestrzeganie może pociągnąć jedynie sankcje karne względem koła osób uczestniczących w akcie małżeństwa.

Celem ułatwienia badań w tym zakresie podaje się wykaz warunków zdolności do zawarcia małżeństwa, zestawiony dla każdego z obowiązujących systemów prawa małżeńskiego oddzielnie (Zał. C).

Zauważyć należy, że z pośród całokształtu warunków do zawarcia małżeństwa, nieliczne tylko ustalić się dadzą w formie pozytywnej przy pomocy formalnych dokumentów, jak np. aktu urodzenia, bądź zezwolenia rodziców, w przypadku, gdy petent jest małoletni, zezwolenia zwierzchności wojskowej, policyjnej i t. p.

Większość natomiast omawianych warunków np. stan wolny zdolność do działań prawnych, brak przeszkód stanowić może jedynie przedmiot ustaleń negatywnych.

Załączony wzór podania stron ujęty jest w ten sposób, że przy należytem wypełnieniu i poparciu go odpowiedniemi dowodami, winien dać władzy załatwiającej sprawę przejrzysty obraz ilustrujący, czy i w jakim stopniu strona zadość czyni niezbędnym warunkom.

Wszelkie więc warunki podstawowe, dające się ustalić pozytywnie, winny być z zasady poparte odpowiedniemi dowodami przedstawionemi przez stronę lub uzyskanemi z urzędu.

Warunki, nie dające się ustalić pozytywnie, dochodzone być winny środkami, których rodzaj, zakres i skuteczność zgóry określić się nie dadzą, lecz które dostosowane być muszą każdorazowo do stanu faktycznego konkretnej sprawy, należąc do przewidzianych rozp. o post. adm. ogólnych środków postępowania wyjaśniającego.

Do środków tych zaliczyć należy: przesłuchanie świadków, ustalenie miejsca zamieszkania, ewent. i innych danych, zawartych w rejestrze mieszkańców, świadectwo urzędnika stanu cywilnego miejsca urodzenia strony, stwierdzające jej stan wolny, o ile oczywiście uwidacznianie wzmianek o zmianie stanu cywilnego na akcie urodzenia w ramach obowiązującego ustawodawstwa jest nakazane i t. p.

Zasadniczo jednak, jeżeli przeszkody do zawarcia małżeństwa nie wynikają oczywiście z aktów sprawy (podania petenta), bądź też jeżeli nie nastręczają się w tym względzie skądinąd uzasadnione wątpliwości, przyjąć należy, że zgłoszone w tekście podania (por. wzór B) pod rygorami prawa oświadczenie strony, dotyczące jej stanu wolnego, stosunków pokrewieństwa, bądź powinowactwa z drugą stroną nie wymagają już dalszego badania.

Z przytoczonych przesłanek wypływa wniosek, iż władza obowiązana jest do wystawienia świadectwa zarówno w przypadku, gdy na podstawie nadesłanych z urzędu konsularnego (dyplomatycznego) aktów, czy też w wyniku odpowiedniego uzupełnienia ich w kraju da się ustalić w sposób niewątpliwy, iż petent czyni zadość całokształtowi wymaganych warunków, jak również w przypadku, gdy na podstawie przeprowadzonego postępowania wyjaśniającego zachodzi co do tego dostatecznie uzasadnione domniemanie (por. wyżej rozdział II).

Odmawia się wydania świadectwa, gdy na podstawie przedstawionych dokumentów albo wyników postępowania wyjaśniającego powstaje domniemanie braku warunków albo też nasuwają się w tym względzie uzasadnione wątpliwości.

Odmowa może być bezwarunkowa lub też warunkowa, do czasu uzyskania przez stronę ewent. dyspensy.

V. Postulat szybkiego załatwiania podań.

Ścisłe przestrzeganie wyżej przytoczonych zasad nie powinno w żadnym razie przynosić uszczerbku zasadzie szybkiego załatwienia sprawy.

Sprawy te, stosunkowo nieliczne, traktowane być muszą narówni ze wszystkiemi sprawami małżeńskiemi, jako pilne i odpowiadać wytycznym okólnika Nr. 14 z dnia 28 lutego 1935 r. o stosunku administracji do obywatela (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 8, poz. 40).

VI. Uwierzytelnianie świadectw.

Świadectwa przeznaczone do użytku na obszarze Rzeszy Niemieckiej, zależnie od tego, czy zostały wydane przez powiatowe władze administracji ogólnej (prezydenta miasta, dyrekcję policji), czy też przez miejscową władzę policyjną (burmistrza, miejski urząd bezpieczeństwa i porządku publicznego, urząd okręgowy), podlegają uwierzytelnieniu Urzędu Wojewódzkiego, bądź Starostwa i Urzędu Wojewódzkiego. W myśl bowiem art. 18 pkt. 1 układu polsko-niemieckiego o obrocie prawnym z dnia 5 marca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 36 poz. 217 z 1926 r.), dokumenty sporządzone lub uwierzytelnione przez polską wyższą władzę administracyjną t. j. w danym przypadku przez Urząd Wojewódzki, dla użycia ich na obszarze Rzeszy Niemieckiej nie wymagają już dalszego (wyższego) uwierzytelnienia. Uwierzytelnione świadectwa

urząd uwierzytelniający przesyła bezpośrednio urzędowi konsularnemu (dyplomatycznemu) R. P. w Niemczech.

Świadectwa przeznaczone do użytku na obszarze W. M. Gdańska, stosownie do porozumienia osiągniętego z Senatem Gdańskim, nie wymagają uwierzytelnienia Urzędu Wojewódzkiego. Świadectwa te zatem wystawione (w województwach środkowych, wschodnich i południowych) bądź też uwierzytelnione (w województwach zachodnich) przez powiatową władzę administracji ogólnej, władza ta przesyła bezpośrednio Komisarzowi Generalnemu R. P. w Gdańsku.

W stosunku do innych państw kwestja uwierzytelnienia świadectw nie wchodzi w rachubę, zważywszy, że świadectwa te wystawiają urzędy konsularne (dyplomatyczne).

VII. Opłaty.

I. Od podań

1. Opłaty od podań o wystawienie świadectwa, wnoszonych za pośrednictwem urzędów konsularnych (dyplomatycznych) R. P., podlegają obowiązującym przepisom o opłatach konsularnych.

2. Opłaty od podań wnoszonych bezpośrednio:

a) do powiatowych władz administracji ogólnej (do dyrekcji policji, a także do urzędów okręgowych ze względu na przeważający państwowy charakter tych ostatnich) podlegają przepisom o opłatach stemplowych, przyczem opłaty te pobierane są w formie opłat konsularnych w przypadkach, gdy strona opłaty stemplowej nie uiściła, bądź uiściła ją w niedostatecznej mierze,

b) do urzędów samorządowych (prezydentów miast, burmistrzów i miejskich urzędów bezpieczeństwa i porządku publicznego), jako miejscowych władz policyjnych, normuje art. 27 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 106 poz. 884 z 1932 r.) (p. okólnik Nr. 1 z dn. 7 stycznia 1935 r. o stosowaniu przepisów tej ustawy—Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 2 poz. 1, str. (9/13 ust. 2).

Opłaty te, w razie nieuiszczenia bądź niedostatecznego uiszczenia ich w kraju, ściąga urząd konsularny R. P. i przekazuje właściwej gminie bezpośrednio, bądź na jej konto czekowe w PKO.

II. Od świadectw

a) Świadectwa wystawiane przez władze, o jakich mowa pod pkt. I. 2a) rozdziału niniejszego podlegają opłacie stemplowej, pobieranej ewent. przez urzędy konsularne (dyplomatyczne) w formie opłaty konsularnej.

Toż samo dotyczy dowodów, uzyskiwanych przez te władze w postępowaniu wyjaśniającem z urzędu.

b) Do świadectw wystawianych przez urzędy samorządowe (por. pkt. I 2b rozdziału niniejszego) mają analogiczne zastosowanie zasady, dotyczące opłat od podań wyrażone w ustępie 1 i 2 pkt. I 2b) rozdziału niniejszego (por. okólnik Nr. 118 z. dnia 5.XII.1933 r. Nr. GB. 21-27/2 o opłacie od świadectwa doręczonego za pośrednictwem polskiego Konsulatu).

c) Świadectwa wystawiane, zgodnie z pkt. B. rozdziału III przez urzędy konsularne podlegają przepisom o opłatach konsularnych.

III. Od uwierzytelnienia

W zakresie opłat od uwierzytelnienia (p. rozdział VI) stosuje się analogicznie uwagi wyrażone pod pkt. I. 2a) rozdziału niniejszego.

VIII. Postanowienia końcowe.

Z chwilą ogłoszenia niniejszego okólnika tracą moc wszystkie w zakresie świadectw zdolności do zawarcia małżeństwa dotychczas obowiązujące zarządzenia, w szczególności zaś okólnik Nr. 122/AE/3385 z dnia 10.XI.1921 r. (Zb. Zarz. Min. Spraw Wewn. cz. I str. 758 i 759), okólnik Nr. 217 Nr. AC. 9628/27 z dnia 12.XII. 1927 r. (Zb. Zarz. Min Spraw Wewn. cz. I str. 760, 761), okólnik Nr. 70 (Nr. AC. 286/15) z dn. 27.III 1929 r. (Zb. Zarz. Min. Spraw Wewn. cz. I str. 761 i 762) oraz pismo okólne z dnia 10.IV.1930 r. Nr. AC. 1778/3 (Zb. Zarz. Min. Spraw Wewn. cz. I str. 762).

(—) Sławoj Składkowski
MINISTER

Zał. do okólnika Nr. 65.

Wzór A.

Świadectwo zdolności do zawarcia małżeństwa.

Na podstawie upoważnienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych .... (władza / urząd / wystawiający świadectwo) stwierdza, że przeprowadzone dochodzenia nie ustaliły żadnych, przewidzianych przez prawo polskie przeszkód do zawarcia małżeństwa

w .... (wymienić miejscowość i kraj)

między obywatel........ polsk

.... urodzon.......... w ....

dnia r., synem (córką)

.... i

z domu,........................ z zawodu

zamieszkał.......... w i obywatel

urodzon.......... w dnia r.

synem (córką) ....

i z domu ....

z zawodu zamieszk.......... w ....

Świadectwo niniejsze ważne jest na przeciąg 6-ciu miesięcy, licząc od dnia wystawienia.

(podpis)

dnia .... r.

Zał. do okólnika Nr. 65.

Wzór B.

PODANIE

w sprawie świadectwa zdolności do zawarcia małżeństwa.

Do ....

(wymienić urząd zagraniczny R. P., bądź gdy proszący przebywa w kraju — właściwy urząd krajowy)

w ....

Zamierzając zawrzeć związek małżeński z , obywatelem (ką) .... proszę o wydanie mi zaświadczenia zdolności do zawarcia małżeństwa w ....

(wymienić miejscowość i kraj)

Przedstawiając poniżej dane z zakresu moich stosunków osobistych oraz warunków zdolności do zawarcia małżeństwa, jednocześnie oświadczam, że znana mi jest treść postanowień art. 140 i 193 K. K. w związku z art. 4 § 1 K. K., przewidujących odpowiedzialność karną za zeznanie nieprawdy, zatajenie prawdy albo wyłudzenie poświadczenia nieprawdy.

	Dane, dotyczące strony, zabiegającej o świadectwo	Dane, dotyczące drugiej strony
1. Nazwisko		
2. Imiona (imię używane podkreślić)		
3. Wyznanie		
4. Zawód		
5. Obywatelstwo		
6. Data oraz miejsce urodzenia		
7. Imiona rodziców i nazwisko rodowe matki		
8. Obecne miejsce zamieszkania: (miejscowość, ulica, Nr. domu)		
9. Miejsce ostatniego zamieszkania w kraju		
10. Miejsce ostatniego pobytu w kraju		
11. Obecne lub ostatnie zamieszkanie rodziców (miejscowość, ulica, Nr. domu)		
12. Miejsce urodzenia rodziców ewent. nieślubnej matki		
13. Stan (wolny, wdowiec, małżeństwo rozwiązane przez rozwód, unieważnione)		
14. Czy nie jest ograniczony w zdolności do działań prawnych		
15. Czy znane są przeszkody do zawarcia małżeństwa, jakie		
16. Imiona, nazwiska oraz adresy osób, zamieszkałych w kraju lub zagranicą, które stwierdzić mogą stan wolny oraz inne dane przytoczone w niniejszem podaniu		
17. Stosunek do powszechnego obowiązku wojskowego		

Niżej podpisan.... oświadcza, że nieznane mu (jej) są żadne przeszkody do zawarcia zamierzonego związku małżeńskiego (oprócz przeszkody wymienionej w rubryce 15-ej, co do której zgłasza jednocześnie podanie o dyspensę) oraz, że przytoczone powyżej dane podał(a) według najlepszej wiedzy, co niniejszem własnoręcznym podpisem stwierdza.

Jako dowody przedstawiam:	Dla strony zabiegającej o świadectwo	Dla drugiej strony
1)	....	....
2)	....	....
3)	....	....
4)	....	....

Brakujące dowody, a mianowicie: ....

....

....

proszę załączyć na mój koszt z urzędu (bezpłatnie, wobec równoczesnego podania o przyznanie prawa ubogich).

Tytułem należnych opłat załączam:

....

....

....

(podpis)

.... dnia .... r. ....

Wyjaśnienie do wzoru podania (Wzór B)

Załączyć należy:

Do pkt. 1, 2, 3, 6 i 7 — akt urodzenia,

Do pkt. 4 — w przypadku, gdy narzeczony podlega zwierzchności wojskowej, policyjnej lub równorzędnej (straż graniczna), albo gdy jest emerytowanym oficerem — zezwolenie właściwej zwierzchności.

Do pkt. 5 — dowód obywatelstwa polskiego,

Do pkt. 6 — przy narzeczonych niepełnoletnich — uwierzytelnione zezwolenie rodziców bądź prawem ustanowionej opieki,

Do pkt. 13 — dla niezaślubionych — świadectwo wolnego stanu, wystawione przez władze ojczyste, dla owdowiałych — akt zejścia poprzedniego małżonka; dla osób rozwiedzionych lub osób, których małżeństwo zostało unieważnione—wyrok rozwodowy, albo unieważniający małżeństwo, zaopatrzony klauzulą prawomocności.

Jeżeli świadectwa wolnego stanu uzyskać nie można — powołać należy świadków.

Do pkt. 15 — W razie zachodzącej przeszkody — podanie o usunięcie przeszkody w drodze dyspensy.

Uwaga: Dokumenty obcokrajowe zaopatrzyć należy w przekład na język polski, poświadczony przez tłumacza przysięgłego lub konsula państwa wystawiającego.

Zał. do okólnika Nr. 65.

Wzór C.

Wykaz przeszkód do zawarcia małżeństwa w świetle obowiązujących przepisów:

	Kodeksu Cywilnego z 1811 r.	Prawa o małżeństwie z 1836 r.	Kodeksu Cywilnego z 1896 r.	„Zbioru Praw" ros. tom. X v)	UWAGI
	I. PRZESZKODY ROZRYWAJĄCE PRAWA PUBLICZNEGO:				
1	Brak formy (§ 75) x)		Brak formy (§ 1323) x)		x) Forma zamierz. małż. rozważaniem władz, wystawiających świadectwo, nie jest objęta.
2			Niezdolność do działania, brak świadomości, zaburzenia umysł. (§ 1325)	Niedojrzałość: (poniżej 18 lat mężczyzna, poniżej 16 kobieta) (art. 3, 37, 63, 91). Pozbawienie rozumu — obłąkanie (art. 5, 37, 62)	v) Zestawione przeszkody w świetle „Zbioru Praw" ros. wyczerpują przeszkody dla osób wyznania prawosławnego. Specyficzne przeszkody obowiązujące wyłącznie osoby prawosławne uwydatniono odpowiednią adnotacją w uwagach. W stosunku do osób innych wyznań mają ponadto zastosowanie przeszkody przewidziane normami religijnymi Kościoła (społeczności religijnej), do którego dane osoby należą.
3	Istniejące związki małżeńskie (§ 62)	Wielożeństwo (art. 25, 26)	Bigamia (§ 1326)	Wielożeństwo (art. 20, 37, 62)	
4	Pokrewieństwo i powinowactwo (§ 65 i 66) xx)	Pokrewieństwo (art. 30) Powinowactwo (art. 92) xx)	Pokrewieństwo Powinowactwo (§ 1327)	Pokrewieństwo (art. 23) Powinowactwo (art. 37, 64)	
5	Cudzołóstwo (§ 56) xxx)	Przestępstwo (art. 28, 29)	Cudzołóstwo (§ 1328) xxx)		
6	Uprowadzenie (§ 56)			Przymus (art. 12, 37, 62)	
7	Wyższe święcenia Uroczyste śluby (art. 63)	Śluby zakonne Wyższe święcenia (art. 27)		Śluby zakonne, kapłańskie i diakonne (art. 2, 37 pkt. 6)	xx) Ewent. dyspensa.
8	Różnica religii (§ 64)	Różnica religii (art. 24, 100, 133 i 190)		Różnica religii (art. 37 pkt. 7, 85 i 87)	xxx) Dyspensa.
9	Małżonkobójstwo (§ 68) (usiłowanie)	Przestępstwo (art. 28 i 29)			
10	Przyczynienie się do rozwodu (§ 119)				
11	Przeszkoda katolicyzmu (§ 111)				
12		Wiek (mężczyzna poniżej lat 18, kobieta poniżej lat 16— art. 99) vv)			vv) Zastosowanie tylko względem prawosławnych.
13		Ukończonych lat 80 (art. 100 pkt. 4) *)		Ukończonych lat 80 (art. 4, 37) *)	*) Zastosowanie tylko względem prawosławnych
14		Zezwolenie rodziców, opieki, zwierzchności (art. 99 pnkt. 3 i 4) **)			**) Zastosowanie tylko względem prawosławnych
15		3-krotne małżeństwo (art. 100 pkt. 3) ***)		3-krotne małżeństwo (art. 21—37) ***)	***) Prawosł.
16		Obłąkanie (art. 100 pkt. 1) ****)			****) Prawosł.

	Kodeksu Cywilnego z 1811 r.	Prawa o małżeństwie z 1836 r.	Kodeksu Cywilnego z 1896 r.	„Zbioru Praw" ros. tom. X v)	U W A G I
II. P R Z E S Z K O D Y R O Z R Y W A J Ą C E P R A W A P R Y W A T N E G O:					
1	Szaleństwo, obłąkanie, tępota, niedojrzałość poniżej 14 lat (§ 21 i 48)	Wiek (mężczyzna poniżej 14 lat, kobieta poniżej 12 lat) (art. 8) v)			v) Niema zastosowania względem unitów (art. 125 i 126 K. C. P.) i ewangelików
2	Ubezwłasnowolnienie (§ 3 ord. o ubezwłasn. z 28.VI.1916 r.— Dz. p. p. Nr. 207)	Obłąkanie (art. 14)			
3	Brak zezwolenia ojca (sądu) (§ 49—53) vv)		Brak zezwolenia ustawowego zastępcy (§ 1331)	Brak zezwolenia rodziców, opieki, kurateli (art. 6, 62)	vv) Patrz dekr. Kanc. Nadw. z 17.VII 1813 — Z. U. S. Nr. 1065
4	Błąd (§§ 57—59)	Błąd (art. 10—12)	Błąd (§ 133)		
5			Podstępne uwiedzenie (§ 1334)		
6	Bojaźń (§ 55)	Przymus (art. 10—11)	Groźba (§ 1335)		
7		Brak zezwolenia (zgody) stron (art. 9)	Brak woli (§ 1332)		
8	Impotentia (§ 60)	Impotentia (art. 22)		Impotantia (art. 45, 49)	
9	Wyrok skazujący na ciężkie więzienie (§ 61)				
10		Brak zezwolenia władzy (u ewangelików) (art. 130 i 131) a)			a) Ewangelicy
11		Brak zezwolenia rodzicielskiego lub opiekuńczego (u ewangelików) (art. 130 i 131) aa)			aa) Ewangelicy
12	Brak zapowiedzi (§ 69 i nast.)				
13				Cudzołóstwo (art. 45)	
14		Porwanie (art. 13)			
15		Przystojność publiczna (art. 37)			
16		Brak formy (art. 51)			
17		Pokrewieństwo i powinowactwo dalszych stopni (art. 31 i nast. art. 92)			
18		Pokrewieństwo duchowe (art. 33)			
19		Przysposobienie (art. 35)			

	Kodeksu Cywilnego z 1811 r.	Prawa o małżeństwie z 1836 r.	Kodeksu Cywilnego z 1896 r.	„Zbioru Praw" ros. tom X v)	U W A G I
			III. P R Z E S Z K O D Y T A M U J Ą C E:		
1		Wiek (mężczyzna poniżej 18, kobieta poniżej 16 lat) (art. 6, 7)	Brak dojrzałości małżeńskiej (§ 1303)		aaa) § 426 rozp. z 28.VIII.1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 83, poz. 757); art. 51, 89, 140 rozp. Prez. R. P. z 7.X.1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 89, poz. 747); § 9 i nast. rozp. z 17.III.1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 20, poz. 132); art. 14, 60 i 93 rozp. Prez. R. P. z 7.III.1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 12, poz. 85 z 1933 r.); §§ 19—23, 175—178 rozp. z 5.VI. 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 65, poz. 580); art. 25 i 90 ust. 2 ustawy z 23.III. 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 256); art. 42 ustawy z 20.VI.1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 64, poz. 626); rozp. Prez. R. P. z 1.IV.1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 295); art 64 rozp. Prez. R. P. z 6.III. 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 28, poz. 257); rozp. Prez. R. P. z 22.III.1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 37, poz. 349); art. 28 rozp. Prez. R. P. z 28.X. 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 662).
2		Brak zezwolenia ojca, opieki, zwierzchności (art. 15, 18, 20)	Brak zezwolenia władzy rodzicielskiej (§ 1305—1308)		
3			Zawisła sprawa dotycząca poprzedniego małżeństwa (§ 1309 ust. 2)		
4			Powinowactwo nieślubne (§ 1310 ust. 2)		
5			Przysposobienie (§ 1311)		
6	Czas żałoby (wyczekiwania) (§ 120, 121)	Czas wdowi (art. 68, 168, 181)	Czas żałoby (wyczekiwania) § 1313)		
7			Układ dotyczący dzieci z poprzedniego małżeństwa (§ 1314)		
8			Brak zezwolenia na małżeństwo wojsk. urzędn. cudzoziem. (§ 1315)		
9			Zaskarżenie wyroku uznającego współmałżonka za zmarłego (§ 1349)		
10	Nieprzedstawienie dokumentów (§§ 78—127)	Nieprzedstawienie dokumentów (art. 53)			
11	Brak zezwolenia władzy przełożonej aaa)	Brak zezwolenia władzy przełożonej aaa)	Brak zezwolenia władzy przełożonej aaa)	Brak zezwolenia władzy przełożonej aaa)	

165.

OKÓLNIK Nr. 66

z dnia 19 sierpnia 1936 r.

w sprawie inspekcji stowarzyszeń, korzystających z subwencji państwowych.

(Nr. AA. 6 b-7).

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę i Starostów (wszystkich).

Niezależnie od sposobu wykonywania kontroli, przewidzianych w art. 43 prawa o stowarzyszeniach (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 808 z r. 1932) nad stowarzyszeniami, które korzystają z zapomóg udzielonych przez władze lub instytucje publiczne, zarządzam wskutek pisma Prezydjum Rady Ministrów z dnia 14.VII. b. r., aby bezpośrednie władze nadzorcze nad stowarzyszeniami w oparciu o art. 24 i 15 wymienionego prawa dokonywały co najmniej raz na rok inspekcji stowarzyszeń subwencjonowanych ze Skarbu Państwa, zwracając szczególną uwagę na wydatkowanie przez nie sum otrzymywanych tytułem tych subwencyj, a w szczególności na zgodność celów i sposobów użycia odnośnych sum — z przeznaczeniem i warunkami określonemi przez władzę lub instytucję subsydjującą.

Zalecam w każdym poszczególnym przypadku wybór takiej formy inspekcji, któraby nie wzbudzała wątpliwości, że została ona zarządzona jedynie na skutek troski władzy państwowej o fundusze publiczne, a nie wskutek nieufności do stowarzyszeń lub chęci krępowania ich działalności określonej w statutach.

Zarządzenie niniejsze nie odnosi się do stowarzyszeń wyższej użyteczności, które pod względem nadzoru podlegają odrębnemu trybowi przewidzianemu w art. 53 prawa o stowarzyszeniach.

(—) H. Kawecki
PODSEKRETARZ STANU

166.

OKÓLNIK Nr. 67

z dnia 7 sierpnia 1936 r.

o zachowaniu się funkcjonarjuszów państwowych przy wykonywaniu inspekcji lub rozstrzyganiu zatargów.

(Nr. Pers. 501-13).

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę, Prezesów Wojewódzkich Sądów Administracyjnych w Poznaniu i Toruniu, Naczelnika Urzędu Spraw Mniejszości w Katowicach.

Niżej umieszczony okólnik Pana Prezesa Rady Ministrów z dnia 30 lipca 1936 r. Nr. 53 (L. dz. 48-51/1), zawierający dyrektywy w sprawie zachowania się funkcjonarjuszów państwowych przy wykonywaniu inspekcji lub rozstrzyganiu zatargów, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych przesyła do wiadomości z prośbą o wydanie dalszych stosownych zarządzeń.

Powołany w tym okólniku — okólnik Ministra Skarbu z dnia 11 marca 1936 r. L. D. III. 2880/1/36 podany został do wiadomości pismem okólnem Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 20 marca 1936 r. (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 9, poz. 48).

(—) Kawecki
PODSEKRETARZ STANU

Otrzymują:
P. Komendant Główny Policji Państwowej,
P. Dowódca Korpusu Ochrony Pogranicza,
P. Dyrektor Głównego Urzędu Statystycznego.

PREZES RADY MINISTRÓW
Nr. 48-59/1.
Warszawa, dnia 30 lipca 1936 r.

OKÓLNIK Nr. 53

Do

wszystkich P. P. Ministrów w Warszawie.

Proszę P. P. Ministrów o zwrócenie uwagi funkcjonarjuszom państwowym, którzy z ramienia władz, urzędów i instytucyj państwowych wykonywują czynności inspekcyjne i nadzorcze, że przy pełnieniu swych funkcyj, ograniczyć się winni do ściśle służbowego zakresu, unikając nawiązywania bliższego kontaktu prywatnego z przedstawicielami instytucyj nadzorowanych. W szczególności w czasie dokonywania inspekcji winny być wykluczone wszelkie zbliżenia na gruncie towarzyskim z przedstawicielami instytucyj nadzorowanych (kontrolowanych) czy to w formie składania im wizyt, czy uczestniczenia w przyjęciach, urządzanych przez nich, lub z ich udziałem, bądź w domach prywatnych, bądź w lokalach publicznych, czy wreszcie przyjmowania u nich gościny (noclegów).

Wynagrodzenie za spełnioną funkcję nadzorczą (kontrolę) i tryb postępowania w tym kierunku reguluje uchwała Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1935 r. (okólnik Ministra Skarbu z dnia 11 marca 1936 r. L. D. III. 2880/1/36), w myśl której instytucje nadzorowane wpłacają w związku z dokonywaniem inspekcyj, odpowiednie kwoty na rachunek sum obrotowych Skarbu Państwa. Funkcjonarjusz państwowy zaś winien otrzymać od swej władzy przełożonej jedynie tylko zwrot kosztów podróży i diety według norm, ustalonych dla funkcjonarjuszów państwowych.

Szczególną powściągliwość przy nawiązywaniu kontaktu, wykraczającego poza granice konieczne dla wykonania czynności służbowej, zachować należy również przy wypełnianiu zadań, polegających na rozstrzyganiu lub łagodzeniu zatargów pomiędzy dwiema stronami.

Zwłaszcza przy zatargach zbiorowych (np. pomiędzy dworem a wsią) unikać należy nawet pozoru wejścia w porozumienie z jedną ze stron, taki zaś pozór mógłby stwarzać np. zatrzymanie się w budynku, należącym do jednej ze stron (np. we dworze); chociażby więc budynek ten czy to ze względów wygody osobistej, czy

nawet ze względów służbowych był odpowiedni, należy o ile możności, wyszukać inny, aby nie budzić podejrzeń, że przysługa, wyświadczona przez jedną ze stron, mogłaby wywrzeć wpływ na sposób załatwienia zatargu.

(—) Sławoj Składkowski
PREZES RADY MINISTRÓW

III. Pisma Okólne Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

167.

PISMO OKÓLNE

z dnia 14 sierpnia 1936 r.

o przenoszeniu targów z rynków miejskich.

(Nr. SS. 55-54-1).

Do
P. P. Wojewodów, Przewodniczących Wydziałów Powiatowych i Prezydentów Miast.

W czasie przeprowadzanych inspekcyj stwierdziłem, iż niektóre gminy miejskie przenoszą targi z istniejącego rynku na miejsca położone poza zabudowaniami miejskiemi.

Akcja ta zapoczątkowana w latach lepszej konjunktury gospodarczej w celu podniesienia stanu sanitarnego i estetycznego miasta, obecnie w realizacji swej trafia na całkowicie zmienione warunki ekonomiczne, to też musiałaby pociągnąć dla mieszkańców miasta ujemne skutki.

Rynek w rozplanowaniu naszych miast zajmuje z reguły miejsce centralne i jest ośrodkiem handlu. Likwidacja więc rynku, jako miejsca targu zagrażałaby niejednokrotnie bytowi sklepów położonych dookoła tego rynku, podważałaby, a nawet mogłaby doprowadzić do upadku szeregu placówek i warsztatów pracy.

W związku z tem proszę Pana Wojewodę (Przewodniczącego Wydziału Powiatowego, Prezydenta Miasta) o zwrócenie uwagi zarządom miejskim, by zaniechały przenoszenia miejsca targów z dotychczasowych rynków miejskich, w dążeniach zaś swych do podniesienia stanu sanitarnego i estetycznego miast, ograniczały się do utrzymywania w należytej czystości istniejących dotychczas rynków i obsadzania drzewami chodników po bokach rynku.

Jedynie w przypadkach kiedy przeniesienie targu jest zgodne z interesem i życzeniami ludności oraz, gdy podyktowane jest nieodpartą koniecznością powstałą na tle lokalnych warunków terenowych, zabudowy, czy innych nader ważnych względów, zarządy miast powinny oznaczyć nowe miejsce targów w sposób, gwarantujący wygodę zarówno rolników — dostawców, jak i kupujących oraz osób zawodowo trudniących się handlem.

(—) Sławoj Składkowski
MINISTER

B.

I. Przedruki z Dziennika Ustaw R. P.

z 8 sierpnia Nr. 60 Rok 1936

Poz. 439. Konwencja w sprawie okrętów szpitalnych, podpisana w Hadze dnia 21 grudnia 1904 r. (Zatwierdzona zgodnie z ustawą z dnia 20 lutego 1936 r. — (Dz. U. R. P. Nr. 15, poz. 138).

Poz. 440. Oświadczenie rządowe z dnia 12 czerwca 1936 r. w sprawie przystąpienia Polski do konwencji w sprawie okrętów szpitalnych z dnia 21 grudnia 1904 r.

Poz. 441. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 25 lipca 1936 r. w sprawie przedsiębiorstw zbierania i udzielania informacyj o stosunkach gospodarczych.

Na podstawie art. 4 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. o przedsiębiorstwach zbierania i udzielania informacyj o stosunkach gospodarczych (Dz. U. R. P. Nr. 3, poz. 16) zarządzam co następuje:

§ 1. Koncesję na prowadzenie przedsiębiorstwa zbierania i udzielania informacyj o stosunkach gospodarczych, a wszczególności o stosunkach kredytowych i zdolności płatniczej przemysłowców i innych osób, mogą otrzymywać osoby fizyczne, obywatele polscy o nieposzlakowanej przeszłości, oraz osoby prawne, mające siedzibę w kraju.

§ 2. Przedsiębiorstwo, określone w § 1, jest obowiązane:

a) prowadzić ewidencję zamówień i udzielanych informacyj,

b) zachowywać w ciągu pięciu lat odpisy zebranych oraz udzielonych informacyj z zaznaczeniem nazwiska pracownika lub korespondenta, który informacyj dostarczył,

c) prowadzić ewidencję osób, zatrudnionych w przedsiębiorstwie, jak również korespondentów zamiejscowych,

d) umożliwić upoważnionemu do przeprowadzenia kontroli delegatowi (delegatom) Ministra Przemysłu i Handlu lub wojewódzkiej władzy przemysłowej wgląd we wszelkie prowadzone przez przedsiębiorstwo księgi, wykazy, kartoteki i odpisy informacyj, jak również w korespondencję i inne dokumenty, dotyczące działalności przedsiębiorstwa, oraz udzielać temu delegatowi (delegatom) żądanych wyjaśnień.

§ 3. (1) Przedsiębiorstwo nie może dokonywać wywiadów ani udzielać informacyj:

a) o instytucjach, których działanie pozostaje w związku z obroną Państwa,

b) o instytucjach wojskowych oraz o instytucjach i przedsiębiorstwach państwowych,

c) o stosunkach służbowych osób wojskowych w służbie czynnej i w Korpusie Ochrony Pogranicza, funkcjonarjuszów Straży Granicznej oraz oficerów Policji Państwowej.

(2) Przedsiębiorstwo nie może udzielać informacyj o instytucjach i zakładach przemysłowych, współpracujących lub pracujących dla wojska, w zakresie spraw dotyczących obrony Państwa.

§ 4. Przedsiębiorstwo powinno posiadać kierownika, którym może być bądź sam koncesjonarjusz, bądź osoba przez niego ustanowiona za zgodą władzy udzielającej koncesji.

§ 5. (1) Na zabezpieczenie roszczeń do przedsiębiorcy, powstałych z tytułu szkody, wynikłej z czynności zawodowych przedsiębiorstwa, przedsiębiorca powinien złożyć przed wydaniem mu dokumentu koncesyjnego kaucję w wysokości 10.000 zł. Złożenie kaucji nie zwalnia przedsiębiorcy od osobistej odpowiedzialności.

(2) Kaucję wpłaca się na rachunek kasy urzędu skarbowego, właściwego dla miejsca siedziby odnośnego przedsiębiorstwa, do dyspozycji Ministerstwa Przemysłu i Handlu. W miejscowościach, w których znajduje się kilka urzędów skarbowych, kaucję należy wpłacać na rachunek kasy 1 urzędu skarbowego.

(3) Kaucję składa się w gotówce lub w papierach wartościowych, posiadających bezpieczeństwo prawne (pupilarne), według ich ostatniego, przed złożeniem, kursu giełdy pieniężnej warszawskiej.

(4) Zaspokojenie roszczenia z kaucji następuje na podstawie sądowego tytułu wykonawczego.

(5) W razie zmniejszenia się kaucji lub jej wartości, przedsiębiorca powinien uzupełnić kaucję w terminie miesiąca do pierwotnej wysokości.

(6) Kaucję zwraca się dopiero w rok po likwidacji przedsiębiorstwa, o ile w tym terminie nikt nie powiadomi władzy udzielającej koncesji o wytoczeniu przeciwko przedsiębiorcy powództwa o wynagrodzenie szkody, wynikłej z prowadzenia przedsiębiorstwa.

§ 6. Dla zaspokojenia wierzytelności, nie podpadających pod przepis § 5 ust. (1), kaucja może być wzięta w zastaw lub poddana egzekucji tylko bez uszczerbku dla praw pierwszeństwa roszczeń, określonych w § 5 ust. (1). Wierzytelności takie mogą być zaspokojone z kaucji na zasadach ogólnych w rok po likwidacji przedsiębiorstwa, o ile nie zgłoszono roszczeń, którym służy prawo pierwszeństwa (§ 5 ust. (1) i (6)).

§ 7. (1) Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

(2) Do przedsiębiorstw zajmujących się zbieraniem i udzielaniem informacyj o stosunkach gospodarczych. istniejących w dniu wejścia w życie dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 3, poz. 16), przepisy rozporządzenia niniejszego stosują się od dnia 15 stycznia 1937 r.

Poz. 442. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 26 lipca 1936 r. wydane w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o zmianie taryfy celnej wywozowej.

Poz. 443. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 26 lipca 1936 r. w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie uzupełnienia rozporządzenia z dnia 29 kwietnia 1936 r. o zniżkach celnych i zwolnieniach od cła.

Poz. 444. Rozporządzenie Prezesa Najwyższej Izby Kontroli z dnia 27 lipca 1936 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu o należnościach funkcjonarjuszów Kontroli Państwowej w razie pełnienia czynności służbowych poza zwykłem miejscem służbowem oraz w razie przeniesienia na inne miejsce służbowe.

Poz. 445. Obwieszczenie Ministra Spraw Zagranicznych z dnia 10 lipca 1936 r. w sprawie sprostowania błędu w przekładzie konwencji handlowej i nawigacyjnej. między Rzecząpospolitą Polską a Republiką Hiszpańską, podpisanej w Madrycie dnia 14 grudnia 1934 r.

z 14 sierpnia Nr. 61 Rok 1936

Poz. 446. Konwencja Handlowa między Rzecząpospolitą Polską a Kanadą, podpisana w Ottawie dnia 3 lipca 1935 r. (Ratyfikowana zgodnie z ustawą z dnia 20 lutego 1936 r. — Dz. U. R. P. Nr. 15, poz. 135).

Poz. 447. Oświadczenie rządowe z dnia 6 sierpnia 1936 r. w sprawie wymiany dokumentów ratyfikacyjnych konwencji handlowej między Polską a Kanadą, podpisanej w Ottawie dnia 3 lipca 1935 r.

Poz. 448. Rozporządzenie Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 20 czerwca 1936 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych o bezpłatnem dostarczaniu druków dla celów bibljotecznych i urzędowej rejestracji.

Na podstawie art. 3 ustawy z dnia 18 marca 1932 r. o bezpłatnem dostarczaniu druków dla celów bibljotecznych i urzędowej rejestracji (Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 347) zarządzam co następuje:

§ 1. W § 3 lit. g) rozporządzenia Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 9 lutego 1934 r., wydanego w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych w sprawie bezpłatnego dostarczania druków dla celów bibljotecznych i urzędowej rejestracji (Dz. U. R. P. Nr. 17, poz. 137), wyrazy „Bibljotekę Sejmu Śląskiego w Katowicach“ zastępuje się wyrazami „Śląską Bibljotekę Publiczną imienia Józefa Piłsudskiego w Katowicach“.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 449. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 20 lipca 1936 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych o uznaniu pewnych ras i typów koni za nieodpowiednie pod względem hodowlanym dla niektórych obszarów Państwa.

Na podstawie art. 2 ustawy z dnia 13 marca 1934 r. o nadzorze nad hodowlą koni (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 284) zarządzam co następuje:

§ 1. Uznaje się za nieodpowiednie pod względem hodowlanym niżej wyszczególnione rasy i typy koni dla następujących obszarów Państwa:

1) rasy koni ciężkich-pociągowych i pośpieszno-pociągowych, a mianowicie: shiry, clydesdale, suffolki, norfolki, clevelandy, ardeny francuskie, perszerony, bulony, bretony, norfolkbretony, normandy, ardeny belgijskie, belgi, brabansony, reńsko-belgijskie, pinzgauery (noryckie) meklemburgi, oldenburgi, fryzy, holsztyny, ardeny szwedzkie, gudbrandsdale, bitiugi oraz pochodne tych ras dla obszaru, obejmującego: w województwie białostockiem powiaty: łomżyński, ostrołęcki, ostrowski, suwalski, szczuczyński, wysoko - mazowiecki oraz gminy: Augustów, Bargłów, Dowspuda i Szczebra - Olszanka powiatu augustowskiego; w województwie kieleckiem—powiaty: kielecki, konecki, opoczyński i włoszczowski; w województwie łódzkiem — powiaty: kaliski, kolski, koniński, łaski, łęczycki, piotrkowski, radomszczański, sieradzki, turecki i wieluński; w województwie pomorskiem — powiaty: chojnicki, działdowski, kartuski, kościerski z wyjątkiem gminy Skarszewy, morski, sępoleński, tucholski oraz gminy wiejskie: Brodnica, Brzozie, Grązawy, Jastrzębie, Ruda i gminy miejskie: Brodnica i Górzno powiatu brodnickiego, gminy wiejskie: Grodziczno, Kurzętnik, Lubawa, Mroczno, Nowemiasto, Prątnica, Rożental i gminy miejskie: Lubawa i Nowemiasto powiatu lubawskiego; w województwie poznańskiem—powiaty: bydgoski, chodzieski, czarnkowski, gostyński, jarociński, kępiński, kościański, krotoszyński, leszczyński, międzychodzki, nowotomyski, obornicki, ostrowski, poznański, rawicki, szamotulski, szubiński, średzki, śremski, wągrowiecki, wolsztyński, wrzesiński i wyrzyski; w województwie warszawskiem — powiaty: ciechanowski, lipnowski, makowski, mławski, płocki, płoński, przasnyski, pułtuski, rypiński i sierpecki;

2) rasy koni ciężkich pociągowych i pośpieszno-pociągowych, wymienionych w pkt. 1) oraz pochodne tych ras, a także konie posiadające jedno lub oboje rodziców, należących do ras niemieckich półkrwi, a mianowicie: trakeńskiej, wschodnio-pruskiej, zachodnio-pruskiej, beberbeckiej, gradickiej i hanowerskiej — dla obszaru, obejmującego województwa: krakowskie, lwowskie, stanisławowskie i tarnopolskie; w województwie kieleckiem — powiaty: jędrzejowski, miechowski, olkuski, opatowski, pińczowski, sandomierski i stopnicki; w województwie lubelskiem — powiaty: biłgorajski, hrubieszowski, janowski, krasnostawski, lubelski, puławski, tomaszowski i zamojski; w województwie śląskiem — powiaty: bielski i cieszyński; w województwie wołyńskiem — powiaty: dubieński, horochowski, krzemieniecki, rówieński, włodzimierski, zdołbunowski oraz gminy: Czarnków, Ołyka, Poddębce, Połonka i Torczyn powiatu łuckiego.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 450. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 3 sierpnia 1936 r. o wprowadzeniu w życie na pewnych obszarach Państwa niektórych postanowień ustawy o nadzorze nad hodowlą bydła, trzody chlewnej i owiec.

Na podstawie art. 15 ust. (3) ustawy z dnia 5 marca 1934 r. o nadzorze nad hodowlą bydła, trzody chlewnej i owiec (Dz. U. R. P. Nr. 40, poz. 349) zarządzam co następuje:

§ 1. Postanowienia art. 6 — 11, 12 ust. (1) pkt. 1 i ust. (2) ustawy z dnia 5 marca 1934 r. o nadzorze nad hodowlą bydła, trzody chlewnej i owiec (Dz. U. R. P. Nr. 40, poz. 349) wchodzą w życie:

1) w zastosowaniu do bydła na obszarze:

gmin: Chlebiotki, Drozdowo, Kupiski, Lubotyń, Mały-Płock, Miastkowo, Nowogród, Rogienice, Stawiski (wiejskiej i miejskiej), Śniadowo oraz Zambrów w powiecie łomżyńskim — w województwie białostockiem;

gmin: Mierzwin, Nawarzyce, Raków, Sobków i Wodzisław w powiecie jędrzejowskim,

gmin: Chotel, Chroberz, Czarkowy, Czarnocin, Drożejowice i Opatowiec w powiecie pińczowskim,

gminy Wilczyce w powiecie sandomierskim oraz

gminy Wójcza w powiecie stopnickim — w województwie kieleckiem;

gmin: Baranów n/Wieprzem, Garbów, Godów, Gołąb, Irena, Kamień, Karczmiska, Kazimierz, Kurów, Markuszów, Opole, Rybitwy, Szczekarków, Wąwolnica i Żyrzyn w powiecie puławskim w województwie lubelskiem;

gmin: Będków, Bratoszewice, Długie, Gałkówek, Łaznów i Mikołajów w powiecie brzezińskim,

gmin: Brójce, Kruszów, Nowosolna, Tuczyn i Wiskitno w powiecie łódzkim,

gmin: Gorzkowice, Grabica, Łęczno, Podolin, Rozprza i Woźniki w powiecie piotrowskim oraz

gmin: Klonowa, Krokocice, Wierzchy i Wróblew w powiecie sieradzkim — w województwie łódzkiem;

gminy Bielica w powiecie lidzkim — w województwie nowogródzkiem;

powiatów: brodnickiego, działdowskiego i grudziądzkiego w województwie pomorskiem;

miasta Inowrocławia oraz

powiatu jarocińskiego z wyjątkiem obszaru byłego powiatu pleszewskiego, włączonego do powiatu jarocińskiego rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 stycznia 1932 r. w sprawie zniesienia oraz zmiany granic niektórych powiatów na obszarze województwa poznańskiego (Dz. U. R. P. Nr. 6, poz. 35) — w województwie poznańskiem;

gminy Połoczany w powiecie mołodeckim,

gminy Holszany w powiecie oszmiańskim,

gminy Hruzdowo w powiecie postawskim,

gminy Daugieliszki w powiecie święciańskim oraz

gminy Dołhinów w powiecie wilejskim — w województwie wileńskiem;

powiatu błońskiego oraz

gmin: Białyszewo, Borkowo i Lisewo w powiecie sierpeckim — w województwie warszawskiem;

2) w zastosowaniu do trzody chlewnej na obszarze:

powiatów: bocheńskiego i jasielskiego — w województwie krakowskiem;

powiatów: inowrocławskiego, kępińskiego, wrzesińskiego i wyrzyskiego — w województwie poznańskiem;

3) w zastosowaniu do owiec na obszarze:

gmin: Mierzwin, Nawarzyce, Raków, Sobków i Wodzisław w powiecie jędrzejowskim,

gmin: Czermno i Skotniki w powiecie koneckim,

gmin: Baćkowice, Bodzechów, Ćmielów, Gęsice, Łagów, Opatów, Piórków, Rębów, Sadowie i Wojciechowice w powiecie opatowskim,

gmin: Chmielnik, Drugnia, Maleszowa i Potok w powiecie stopnickim,

powiatu włoszczowskiego oraz

gminy Niegowa w powiecie zawierciańskim — województwie kieleckiem.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 15 sierpnia 1936 r.

Poz. 451. Rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 22 lipca 1936 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu o dozorze nad wyrobem i obiegiem środków kosmetycznych.

Poz. 452. Obwieszczenie Ministra Spraw Zagranicznych z dnia 10 lipca 1936 r. w sprawie sprostowania błędów w tekście układu dodatkowego do traktatu handlowego z dnia 30 grudnia 1922 r. między Rzecząpospolitą Polską a Unją Ekonomiczną Belgijsko-Luksemburską, podpisanego w Brukseli dnia 2 marca 1936 r.

II. Przedruki z Monitora Polskiego.

---

z 5 sierpnia Nr. 180 Rok 1936

Poz. 335. Uchwała Rady Ministrów z dnia 25 lipca 1936 r. w sprawie wyznaczenia delegata Rządu na podstawie art. 5 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 lutego 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 16, poz. 120) dla diecezyj: sandomierskiej, częstochowskiej, łódzkiej i włocławskiej.

Poz. 336. Zarządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 18 lipca 1936 r. o nadaniu umowie zbiorowej z dnia 28 maja 1936 r. mocy powszechnie obowiązującej dla wszystkich przedsiębiorstw ekspedycyjnych i przewozowych na terenie miasta Poznania.

Poz. 337. Zarządzenie Ministra Skarbu z dnia 30 lipca 1936 r. o zmianie zakresu działania urzędu celnego w Woronience.

Poz. 338. Okólnik Ministerstwa Skarbu z dnia 29 lipca 1936 r. L. D. VI. 7368/4/36 w sprawie tablic alkoholometrycznych.

z 6 sierpnia Nr. 181 Rok 1936

Poz. 339. Obwieszczenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 29 lipca 1936 r. w sprawie zgłaszania list kandydatów na ławników i zastępców ławników sądów pracy i sądów okręgowych, znajdujących się w okręgu Sądu Apelacyjnego w Lublinie.

z 7 sierpnia Nr. 182 Rok 1936

Poz. 340. Zarządzenie Komisarza Demobilizacyjnego dla obszaru województwa pomorskiego, miasta i powiatu Bydgoszcz, miasta i powiatu Inowrocław oraz powiatów szubińskiego i wyrzyskiego z dnia 24 lipca 1936 r. o nadaniu mocy obowiązującej orzeczeniu Komisji Pojednawczo-Rozjemczej w Toruniu z dnia 13, 16 i 22 czerwca 1936 r. o warunkach pracy i płacy w przemyśle budowlanym na terenie miast województwa pomorskiego z wyłączeniem miasta Gdyni oraz na terenie miast okręgu nadnoteckiego (miasto Bydgoszcz, pow. bydgoski, pow. inowrocławski, pow. szubiński, pow. wyrzyski).

z 8 sierpnia Nr. 183 Rok 1936

Poz. 341. Zarządzenie o nadaniu Złotego Krzyża Zasługi.

Poz. 342. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego i Bronzowego Krzyża Zasługi.

Poz. 343. Obwieszczenie Prezesa Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 4 sierpnia 1936 roku w sprawie zgłaszania list kandydatów na ławników i zastępców ławników Sądów Pracy

i Sądów Okręgowych, znajdujących się w okręgu Sądu Apelacyjnego w Poznaniu.

---

z 10 sierpnia Nr. 184 Rok 1936

Poz. 344. Zarządzenie Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 30 lipca 1936 r. w sprawie określenia liczebnego składu członków i zastępców członków rady oraz zarządu dla poszczególnych gmin wyznaniowych żydowskich wielkich.

Na podstawie art. 15 i 50 przepisów o organizacji gmin wyznaniowych żydowskich na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej z wyjątkiem województwa śląskiego, w brzmieniu załącznika do rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 października 1927 r. o unormowaniu stanu prawnego w organizacji gmin wyznaniowych żydowskich na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej z wyjątkiem województwa śląskiego (Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr. 52, poz. 500) oraz § 1 i 3 rozporządzenia Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 24 października 1930 r. w sprawie regulaminu wyborczego dla wyboru organów gmin wyznaniowych żydowskich na obszarze Rzeczypospolitej z wyjątkiem województwa śląskiego (Dz. U. R. P. Nr. 75, poz. 592) i stosownie do postanowienia § 3 zarządzenia Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 30 maja 1936 r. w sprawie dokonania wyborów organów zarządzających w gminach wyznaniowych żydowskich (Monitor Polski Nr. 135, poz. 246) zarządzam, co następuje:

§ 1. Liczebny skład członków rady oraz członków zarządu z wyboru dla poszczególnych gmin wyznaniowych żydowskich wielkich określa się według następującej tabeli:

	Gmina wyznaniowa żydowska	Liczba członków rady	Liczba członków zarządu
M. st. Warszawa	Warszawa	50	15
Województwo warszawskie	Ciechanów	12	8
	Falenica	12	8
	Grójec	12	8
	Kałuszyn	12	8
	Kutno	12	8
	Łowicz	12	8
	Mińsk Mazowiecki	12	8
	Mława	12	8
	Nowy Dwór	12	8
	Otwock	12	8
	Płock	12	8
	Płońsk	12	8
	Pułtusk	12	8
	Włocławek	12	8
Województwo łódzkie	Łódź	25	8
	Brzeziny	17	8
	Tomaszów Mazowiecki	17	8
	Kalisz	17	8
	Koło	17	8
	Piotrków	17	8
	Radomsko	17	8
	Zduńska Wola	17	8
	Wieluń	17	8
Województwo lubelskie	Lublin	25	14
	Biała Podlaska	13	8
	Chełm	15	10
	Hrubieszów	13	8
	Międzyrzec	15	10
	Siedlce	17	10
	Zamość	15	10
Województwo kieleckie	Kielce	14	10
	Będzin	18	12
	Częstochowa	18	12
	Chmielnik	12	8
	Dąbrowa Górnicza	12	8
	Końskie	12	8
	Opatów	12	8
	Ostrowiec	12	8
	Radom	18	12
	Sosnowiec	14	10
	Szydłowiec	12	8
	Zawiercie	12	8
Województwo białostockie	Białystok	25	12
	Grodno	20	10
	Łomża	15	10
	Suwałki	15	10
	Ostrów Mazowiecka	12	8
	Ostrołęka	12	8
Województwo wileńskie	Wilno	25	12
Województwo wołyńskie	Łuck	15	8
	Kowel	11	8
	Równe	15	8
	Sarny	11	8
	Ostróg	11	8
Województwo poleskie	Brześć	20	10
	Kobryń	12	8
	Pińsk	20	10

	Gmina wyznaniowa żydowska	Liczba członków rady	Liczba członków zarządu
Województwo nowogródzkie	Baranowicze	12	8
	Lida	12	8
	Słonim	12	8
Województwo lwowskie	Lwów	30	12
	Borysław	12	8
	Drohobycz	20	10
	Jarosław	12	8
	Przemyśl	20	10
	Rawa Ruska	12	8
	Rzeszów	15	10
	Sambor	12	8
	Sanok	12	8
	Turka	12	8
Województwo krakowskie	Kraków	25	12
	Chrzanów	12	8
	Nowy Sącz	12	8
	Oświęcim	12	8
	Tarnów	20	10
Województwo stanisławowskie	Stanisławów	20	10
	Kołomyja	20	10
	Stryj	15	10
	Kałusz	12	8
Województwo tarnopolskie	Tarnopol	24	12
	Brody	12	8
	Złoczów	12	8

§ 2. Liczba zastępców członków rady oraz zastępców członków zarządu z wyboru równa jest liczbie członków rady oraz członków zarządu, określonej w powyższej tabeli.

§ 3. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 345. Obwieszczenie Prezesa Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 31 lipca 1936 r. w sprawie zgłaszania list kandydatów na ławników i zastępców ławników sądów pracy i sądu okręgowego, znajdujących się w górnośląskiej części okręgu Sądu Apelacyjnego w Katowicach.

Poz. 346. Zarządzenie Ministra Skarbu z dnia 3 sierpnia 1936 r. w sprawie zmiany listy towarów, przy których wywozie z Polski do W. M. Gdańska są wymagane zaświadczenia walutowe.

z 11 sierpnia Nr. 185 Rok 1936

Poz. 347. Obwieszczenie Urzędu Długów Państwa z dnia 1 lipca 1936 r. w sprawie umorzenia 1-ej raty 5% pożyczki konwersyjnej z r. 1924.

z 12 sierpnia Nr. 186 Rok 1936

Poz. 348. Obwieszczenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 22 lipca 1936 r. w sprawie podania o nadanie umowie zbiorowej z dnia 18 maja 1936 r. w części, nieobjętej orzeczeniem Nadzwyczajnej Komisji Rozjemczej z dnia 4 maja 1936 r. o warunkach pracy i płacy w przemyśle budowlanym na obszarze województwa poznańskiego z wyjątkiem niektórych powiatów mocy powszechnie obowiązującej dla wszystkich robót budowlanych na obszarze miasta Poznania i wsi: Malta, Starołęka, Luboń, Żabikowo, Kobylepole, Chartowo, Zegrze, Ławica, Fabianowo, Kotowo, Naramowice, Golęczewo, Piątkowo, Świerczewo, Morasko, Strzeszyn, Junikowo, Minikowo i Antoninek.

z 13 sierpnia Nr. 187 Rok 1936

Poz. 349. Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 1 sierpnia 1936 r. w sprawie przepisów miejscowych o zaopatrywaniu ludności w wodę oraz o usuwaniu nieczystości i wód opadowych w mieście stoł. Warszawie.

z 14 sierpnia Nr. 188 Rok 1936

z 17 sierpnia Nr. 189 Rok 1936

Poz. 350. Zarządzenie o nadaniu Złotego Krzyża Zasługi.

Poz. 351. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego Krzyża Zasługi.

Poz. 352. Obwieszczenie prezesa Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 10 sierpnia 1936 r. w sprawie zgłaszania list kandydatów na ławników i zastępców ławników sądu pracy w Bielsku i sądu okręgowego w Cieszynie w okręgu Sądu Apelacyjnego w Katowicach.

C.

Bibljografja.

II. WYDAWNICTWA, INTERESUJĄCE ADMINISTRACJĘ SPRAW WEWNĘTRZNYCH.

„Czy chcesz mieć dach nad głową?“ W. J. Szaniawski.

Ukazała się broszurka p. t. „Czy chcesz mieć dach nad głową?“ w opracowaniu Wł. Junoszy Szaniawskiego.

Broszurka w formie popularnej gawędy, przeznaczonej dla drobnych rolników, porusza zagadnienie obrony przeciwpożarowej, ubezpieczeń od ognia i t. p.

Uwaga: Cena 25 groszy, do nabycia: E. Szmidt, Warszawa, Wilcza 32 m. 14.

Drukarnia Gaz. Adm. i P. P., Warszawa, Trębacka 11.